Knjižnica
sp
MLADIKA 1969/70
373.5(497.4 Ljubljana)
000004434,1
COBISS ©
GIMNAZIJA LEDINA

1969/70 (1)

MLADIKE

GLASILO DIJAKOV PEDAGOŠKE GIMNAZIJE

LJUBLJANA, oktober / november / december 1969

Številka 1

cena: 1,5 Ndin

Uredniški odbor:

Milena Čadež
Nada Klemenc
Alenka Markun
Tatjana Perjet
Ciril Peterc
Katja Praznik
Jana Simončič
Matjaž Šuštaršič
Breda Treven

043804
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

str 2 - Uvod
" 3 - Bilo poletje je, ko ...
" 4 - Tvoj žarek ljubezni
" 4 - Lepa naša domovina
" 6 - Razočaranje
" 8 - Povratek
" 8 - Oh moda, moda
" 9 - Skujševalna kura
" 10 - Pojdi drugi
" 11 - Kaj mi pomeni glasba
" 12 - Zgodba mladostne ljubezni
" 14 - Mir in ljubezen
" 14 - Obup
" 15 - Amalija in novi svet
" 16 - Čemu se previ življenje
" 16 - Študent sem postal
" 18 - Anketa
" 21 - Razmišljanje
~~" 24 - Nagradna križanka~~

D i j a k i !

Pred vami je prva številka vašega dijaškega lista. Morda ni čisto naš, list vseh dijakov, toda sedaj, ko boste videli to glasilo, se nam pri prihodnji številki pridružite. Letos se nam je pridružilo že nekaj novih članov in sodelavcev. Tega smo zelo veseli, saj bo tako list bolj zanimiv in kvalitetnejši.

Prispevke prinesite v IV.c ali pa jih dajte v nabiralnik na oglasni deski. List je samostojen organ, uredniški odbor sestavljajo sami dijaki. Pravopisni pregled smo zaupali profesorjem slavistom. Urednika nimamo, ker se nam zdi, da bi tako vse breme padlo na rame enemu, ostali pa bi stali ob strani.

In kakšen je naš program? Radi bi, da bi bil list čimbolj zanimiv, da bi bil odraz nas in našega dela, zato bomo uvedli nekaj stalnih in občasnih rubrik: poročila o delu krožkov, pisma pisateljev našim dijakom, intervjuje s profesorji, ankete, humor, križanke.

Zaradi adaptacije šole izhaja prva številka z zamudo.

Hkrati obveščamo vse dijake, ki pišejo ali bi želeli pisati, da prireja Aktiv mladih novinarjev vrsto predavanj o pisanju krajših literarnih zvrsti vsak četrtek ob 19^{h} v Dalmatinovi ulici 4 (Dom sindikatov) prvo nadstropje soba 16 !

UREDNIŠKI ODBOR

BILO POLETJE JE, KO ...

Vožnja z vlakom se vleče, kajti vsi težko čakamo, da čimprej poskačemo v naš Jadran. Na Reki, kjer srečamo prvo skupino, smo razočarani: "Saj niste nič zagoreli, kje pa imate kaj barve? Prav vam je! Zakaj pa ste bili tako nestrpni in ste na vsak način hoteli biti v prvi skupini. Boste videli, kakšni bomo mi prišli domov. Kar črni ... "

Poslovimo se in odidemo k ladji, ki je zasidrana ob pomolu. Čez nekaj ur že reže valove in pušča za seboj penečo belo črto. Sonce nas žge.

Osor. Utrujeni smo in s težkimi potovalkami težko prisopihamo v tabor. Vse se nam zdi precej "vojaško", pa tudi pod sivimi šotori nam ni preveč všeč. Zaspimo kot ubiti.

Zjutraj nas zbudi piščalka. Z Mirčem gremo telovadit. Verjemite mi, šele pri telovadbi se zbudim (seveda, kadar je ne prespim). Dopoldne prvič okusimo slanost vode. Plavamo, lenarimo na soncu, raziskujemo okolico. Odkrijemo nekaj lepih šotorov med borovci v bližini našega tabora. Dežuje. Čepimo pod šotori, se zalagamo s piškoti in premišljujemo, kaj vse bi delali, če bi bilo lepo vreme. A zaman. Vreme nas ne uboga.

Vsak dan je slabše. Danes spet dežuje. Piha veter. Tolažimo se s sladkarijami iz Nerezin. Vse naslednje dni je oblačno. Le malokrat se prikaže sonce in takrat brž stečemo na pomol.

Ponoči imam stražo. Le kaj naj oblečem? S seboj nisem prinesla dolgih hlač, pa tudi debelega puloverja ne. Vsako leto ga nosim zaman s seboj. Letos je ostal doma. Kakšna škoda! Zebe me! Br-r-r-r !

Plavanje napreduje. Prva skupina že dobro skače v vodo, mi se mučimo z "bombicami", tretja skupina šteje: "Ena, dve, tri."

Spet dežuje. Zjutraj se zgodaj zbudim. Rjuha je mokra. Skočim iz postelje. Zebe me!

Dnevi se iztekajo. Želim si, da bi bila spet doma, pod streho, da bi spet lahko spala do devetih ...

Dan odhoda. Sončno je ; kot nalašč. Le kako se je vreme poigralo z nami. Vsi bi radi še ostali. Radi bi plavali, se sončili, telovadili ...

Alenka

TVOJ ŽAREK LJUBEZNI

Bila si kot žarek
tipajoč vzhajajočega sonca,
ki nežno si išče opore
v rosni nemirni livadi.

Bila si mi svetla kot zvezda
v daljnem sanjavem upu,
a ti si iskala v svetu
trdo resničnost v veselju.

V cvetoči roži tvoj obraz sem uzrl,
ustnice tvoje, kot mak sredi polj,
pot do tvojih oči sem si utrl,
ljubil se tebe vse bolj in bolj.

Želel sem vedno si te ob sebi
in pozabil sem na vse ob tebi,
a svojo ljubezen v srcu sem nosil
in zanjo nikdar te nisem poprosil.

Peterc

LEPA NAŠA DOMOVINA ...

Čeprav mi je bilo že večkrat za kako stvar žal, mi letos ni bilo popolnoma nič, da sem šla na ekskurzijo po Jugoslaviji.

Domov sem dobila dopisnico s tako vsebino: Odhod 30.VIII. ob 24^{h} izpred Kinoteke. Ne pozabi zdravstvene, osebne in izkaznice PZ. Seveda, če smo se že toliko trudili, da bi naša ekskurzija potekala v redu, bom pa še te tri izkaznice nekam stlačila.

Dan pred mojim odhodom je bilo doma zelo prijetno. Torba je bila premajhna, stvari, ki bi jih rada vzela s seboj, pa preveč. No, nič zato. S seboj sem vzela samo najbolj nujne stvari: hlačni kostim, še ene hlače, pet bluz, jopico, dve obleki, kopalke, dvoje čevljev, sandale, tri brisače, dvajset konzerv (mama se je bala, da bi njena mala punčka umrla brez nje). Seveda tudi na Franceljnovo sliko in toaletni pribor nisem pozabila, tako da

sem komaj našla še malo prostora za izkaznice.

Pred Kinoteko sem prišla za vsak slučaj uro prej. No, na moje veliko veselje smo avtobus čakali samo še eno uro. Tako smo se iz Ljubljane odpeljali že 31.VIII. ob enih. Nič hudega, če smo imeli zamudo, saj ni bila zadnja. Kdo bi si za tako malenkost žrl živce!

Naj vam najprej predstavim naše častite profesorje, ki so se odločili, da bodo z nami "romali" po naši domovini. Upam, da mi naša Miška - pardon, profesor Oblakova, ne bo zamerila, če začnem kar pri njej. Najprej ji je bilo po našem mnenju malo dolgčas, potem pa smo se z njo čudovito razumeli. S seboj je imela neločljivega prijatelja - toaletno torbico. Sicer je bila naš blagajnik in vedno je našla kak dinar, ko so bile naše denarnice že osušene. Druga je bila Breda - profesor Jelenčeva. Kot dober psiholog se je odlično razumela z nami in priporočam vam, da jo povabite s seboj tudi vi. In nazadnje še naš ubogi Ivanček Križnarček. Od vseh je imel največjo smolo. Gnojil se mu je prst, zato je moral pridno hoditi po inekcije in jesti pilule, s katerimi ga je zalagala Breda. Čisto na koncu smo pa še MI - 36 divjakinj, letošnjih četrtih letnikov.

Zjutraj smo prispeli v Beograd. To mesto vam priporočam le, če imate dobre živce. Mi smo dve uri iskali ulico Tucovića. Še sreča, da nam je Križnarček zdaj razložil, kdo je bil ta patron. Naslednji dan smo našo pot nadaljevali preko Kragujevca v Niš. Zelo smo bile začudene, ko smo videle prave ciganske četrti, še bolj pa, ko so v kopalnici študentskega doma imele miši svoj ples. Kaj pa nam mar podgane, me smo tako stale na klopi in se umivale. Naslednji dan smo si ogledali Čele-kulo in Niško Banjo, potem pa smo nadaljevali našo pot proti Skopju. Tu je bil dom čudovit, še bolj čudovita je bila večerja, še najbolj čudoviti pa so bili fantje, ki so nas gledali kot deveto čudo. Seveda, toliko "lepotic" ne vidiš vsak dan, pa še Miška, Breda in Ivan so pozabili na hora legalis. Kar žal nam je bilo, ko smo naslednje jutro morali nadaljevati pot proti Ohridu. Tu naj bi si po vsesplošnem mnenju odpočili, se umili in ogledali znamenitosti. Znamenitosti mesta smo si res ogledali, odpočili se pa nismo, ker je bil v domu vsak večer ples. Da povem po resnici, je tudi vse bolelo srce, saj smo vse dobile ženitovanjske ponudbe. Torej, dekleta, pohitite na Ohrid, obeta se vam lepa priložnost! Zelo nam je bilo žal, ko smo morali nadaljevati pot proti Peči. Bilo nas je kar precej strah, saj nas je profesor Hubad že v šoli strašil, kakšen je ta kraj. Zelo smo bile presenečene, ko smo videle, da sploh ni tako grozno in da so rjuhe celo čiste. Naslednje jutro nas je

čakal najbolj naporen dan. Prispeti bi morali do Dubrovnika. Po zemljevidu je to sicer mogoče, v praksi je pa drugače, a kaj, ko smo mi to prepozno spoznali. Ker nas je skoraj vse zafrkovala še mati narava (imeli smo namreč drisko), smo prispeli samo do Cetinja. Če boste kdaj v Cetinju, ne pozabite obiskati muzeja in samostana, v hotel, v katerem smo pa mi spali, pa raje ne hodite. Tam toko nimajo nič. Končno smo le prispeli do Dubrovnika. Imeli smo srečo in dobili privatne sobe, vendar se mi zdi, da naši "angeli varuhi" eno noč zato od skrbi niso nič spali. Tudi Dubrovnik je bil po našem mnenju čudovit. Pot smo nadaljevali do Splita. Prav prijetno se je bilo kopati in sončiti, toda naša pot se je bližala h koncu. Srečno smo prispeli v Ljubljano. Za nami je kup vtisov, spominov in lepih dni, ki smo jih preživeli kot velika družina. V naših dnevnikih so zapisane razne dogodivščine, od tega, kako je naš strokovni vodja Križnar v Beogradu strokovno jedel kruh z marmelado in doručkom (pa je na našo žalost vseeno shujšal), do tega, kako je Breda skoraj izpraznila našo lekarno, do Miškine toaletne torbice, Katjinega, Martinega in seveda tudi našega petja ...

Še to: Vsi, ki imate možnost, obiščite našo domovino tako, kot smo jo mi. Videli boste, da vam ne bo žal. Da pa bo zabavneje, lahko povabite tudi nas .... Pa brez zamere!

Bodica

RAZOČARANJE

V svoj neizprosni kruti vrtinec, ne je zajelo življenje v hipu, ko sem stopila vanj in zdaj neprestano nekam hitim in se mučim in nimam več časa niti zase. Le ob večerih, ko je vse mirno in tiho in sem spet sama, lahko pridem v svoj svet - k tebi, dragi ...

Bil je večer, se spominjaš .... Jokala sem zaradi neke neumnosti, ki se je ne spominjam več. Saj veš, kako rada jočem ... Potem si nenadoma prišel ti, pozabila sem na solze in se predala nežnim zvokom melodije. Tedaj sem prvič zagledala tvoje oči in sem začutila, da je v meni neka sila, da je tudi v meni ljubezen, ki je prav v ten večeru vzplamtela. Bila sem srečna, si to vedel? Pa vendar tega nisem nikoli povedala, niti z eno samo besedo nisem hotela razbiti tega, kar se je zgodilo v meni.

Ne vprašaj zakaj dragi ... Morda sem se ti zato zdela neumna. Pa vendar: ljubila sem te. In ti si to vedel, čeprav sem molčala. To čustvo mi je sijalo iz oči. Tolikokrat so te nežno in ljubeče božale, tolikokrat so počivale na tvojem obrazu ... Vse si opazil, čeprav danes nočeš priznati. Ljubezen je zvenela iz mojih besed, zrcalila se je v vseh mojih gibih in pogledih, ki sem ti jih poklanjala, vedno je bila okrog mene in ti si jo čutil in jo dobro poznal. Pa se ti je zahotelo le igrati se z menoj, igral si, da, in jaz nisem vedela, kako dober igralec znaš biti. Si hotel uničiti mojo ljubezen? Si me hotel razočarati? Morda zato, ker si bil razočaran tudi ti ... Delal si se slabega in ničvrednega pred menoj. Sovražil si ljubezen. Preveč bolečine in spominov je bilo v tebi. Ne bi te smela ljubiti, vem, toda - ljubim te. Morda bi bilo drugače, ko bi ti vse to povedala, pa vendar molčim in ljubim te še vedno, še bolj. Toda tudi zdaj ne igraš več, ker ne moreš več igrati. Madež spomina bo vedno ostal v tvojem srcu, to moraš vedeti. Poizkusi vsaj malo začutiti z mano in me razumeti. Ne morem kar na enkrat pozabiti vsega, kar je bilo ...

Se spominjaš, kako sva štela stopnice na Bledu? Še veš, da si mi ogrnil suknjič prek ramen, ko je začelo deževati; in takrat, ko si me zaman čakal v Ljubljani, si se jezil?

Tudi ti se tega spominjaš, ali ne .... vseh najinih stopinj in besed .. Morda ti je žal .... Morda me imaš celo rad ... Saj je bilo tudi tebi hudo, kadar sva se sprla. Včasih te srečam in mimo grem, kakor da te ne poznam, a ti vidiš, kako mi trepetajo ustnice. Nimam moči, da bi rekla vsaj eno besedo in nočem verjeti, da je od vsega res ostalo samo to. Toda, morda me boš nekoč opazil in me boš šel mimo mene kakor tujec, ki bi me nikoli ne poznal. Takrat boš začutil, da sem ti vendarle nekaj pomenila, takrat ti bo žal; saj ti je morda žal že danes. Morda bi me že danes rad prosil, da ti odpustim, pa zato nimaš moči.

Toda tedaj bo prepozno, tedaj, ko boš spoznal prezir do samega sebe in boš rekel: " Ne hodi mimo mene, kakor tujka. Saj nekoč si me ljubila ..."

Marjana

POVRATEK

Ljubezen najina,
ki vzcvetela ni nikoli
zdaj mine, gine
kot tlačan tam sredi polja,
ki v dalj ga vabijo obzorja,
a vendar on -
on se ne gane,
ker tu je ljubil,
tu obljubil,
tu prstan v temi dal na roko je dekletu
- in tu ostane .

Julijana

OH MODA, MODA

Pred nekaj leti so fantje nenavadno bistro začeli opazovati dekleta. Hja, opazujejo jih že, odkar obstaja človeški rod. Toda sedaj so se začeli zanimati za lepo oblikovane noge, ki jih niso več zakrivala krila, dolga tja do kolen in še dlje. Ta meja "vidljivosti" se je začela počasi dvigati. Opazil si lahko ljubka stegna, ki jih ni nihče skrival. V avtobusu si pri sedečih dekletih opazil "fizikalni pojav". Krila so zlezla še bolj "gor" Če si bil slučajno utrujen, te je ob tem pogledu minila vsaka utrujenost. V Ljubljani si lahko opazil pravo zbirko kratkih kril in lepih nog, ki so največkrat pripadala lepim dekletom. Imel si dosti vzrokov za diskusijo in pogled ti je naprej iskal nekaj decimetrov nad asfaltom, šele nato "preštudiral" mimoidočo damo. Deklice so poslušale (ali pa preslišale) žvižge, klice občudovanja in pretrpeti so morale še vse kaj drugega.

Toda vsaka pesem je samo nekaj časa lepa. Zgoraj navedeni dogodki so že zgodovina. Fantovska srca je zajela žalost. Toda zakaj? Zaradi hlačnih kostimov! Žalostno, kaj!?. Zopet so lepi ženski udje zakriti v temo. In kaj lahko naredi osamljeni mladenič? Nič? Ne, lahko gre po Ljubljani, gleda v izložbah hlačne kostime, gleda dekleta s to novo modno norostjo na sebi in PREKLINJA !

Dekleta, usmilite se nas! Amen? !

Matjaž

SHUJŠEVALNA KURA

Prejšni mesec je oče prinesel domov veliko ogledalo. Seveda sem takoj pritekla, da bi se pogledala vanj in občudovala v njem svojo angelsko lepoto. Toda, da vam po pravici povem, kmalu sem se premislila, ker o kakšnih angelih ni bilo ne duha ne sluha. Ogledalo je bilo čisto zanič.

Prejšni mesec je oče prinesel domov osebno tehtnico. Ko sem se prepričala, da vsaj tri kilometre naokoli ni žive duše, sem pogumno stopila na tehtnico, da bi potrdila, da imam res le nekaj več kot 40 kg, kar sem prejšni večer že povedala prijateljici. (Veste, pa se mi je tako neumno smejala). Toda prav hitro sem morala odskočiti - mislim, da bi bila prof. Rustjeva prav očarana nad mojo gibčnostjo, ker je malo manjkalo, da se kazalec na tehtnici ni zlomil. "No, saj", sem vsa jezna pomislila, "tako pa danes lahko zaupaš proizvajalcem!"

Potem sem povečerjala in šla spat. Toda tuhtala sem in razmišljala in zjutraj sem vstala s trdnim sklepom, da bom poiskusila s shujševalno kuro dokazati ogledalu in tehtnici, kako nesramno lažeta.

Ker imam močno voljo, mi tega sklepa ni bilo težko uresničiti. Začela sem še isti dan, ko sem se vrnila iz šole. Bila sem prav pošteno sestradana, saj vse dopoldne nisem pojedla drugega kot šolsko malico in en sendvič s hlebčkom z 10 dkg salame in dvema kumaricama.

Res je, da sta bili kumarici veliki, ampak, - saj kumarice ne redijo! Prišla sem torej domov in sem skuhala krompir. Nekaj krompirčkov, nič hudega! Deset sem jih pojedla, ko sem pomislila, da bi bilo bolje, ko bi skuhala cmoke. Strašno rada jih imam in - krompir tako in tako redi.

Rečeno - storjeno.

Prvi je bil čudovit, drugi še boljši, pri tretjem sem ugotovila, da sem pravzaprav res strašansko lačna in s četrtim in petim sem vsaj malce pomirila svoj proseči želodec. Toda - stop! Vse bolj se mi zdi, da so cmoki vendarle bolj redilni kot krompir. Sicer pa jih je, na žalost, tudi zmanjkalo. Po želodcu se mi pa pletejo prav orjaške pajčevine ...
In sem se lotila krompirja. Kakšen okus! Kakšen vonj! Bel krompirček in zelen petršiljček! Rečem vam .... ! Ampak: ker sem se odločila, sem se odločila. Profesor Jelenčeva je vedno govorila, naj bomo stanovitni in z močno voljo. No in jaz je prav gotovo ne bom razočarala. Pravo zadoščenje! Sedela sem torej zamišljena za mizo in se lotila stomatologije - "Prebavila"..

Nenadoma me je nekaj zaščegetalo v nosu. Ne da bi se zavedla, sem

vstala in stopila k hladilniku: klobasa .... velika, mastna klobasa. Klobase so čudovita stvar, posebno še, če jih pomakaš v gorčico. Sploh pa sem nujno potrebna malice, če nočem popolnoma shirati. Kruha v omari je res le še četrt kilograma, toda, saj ga tako ne smem pojesti več. Kruh redi, veste.

Dragi moji, tako je treba: zmernost in močna volja, vidite. Predvsem pa nikar ne kupujte velikih ogledal in osebnih tehtnic.

Pa, dober tek! Zdaj grem pa v shrambo. Ta shujševalna kura me je čisto izčrpala. Telefon bom vzela s seboj. Če potrebujete kak nasvet, se kar oglasite, lahko pa mi tudi pišete na naslov

Miša Debelinko
Ulica močne volje
Sto kilogramov

POJDI, DRAGI

Ne, ne morem več verjeti tebi,
ki v mojem srcu kot list jesenski
zdaj veniš.
Ne morem, pa čeprav bi rada, vedi -
prepozno je,
na pot pozabe že hitiš.

Le pojdi,
le pojdi dragi zdaj,
in ne hodi več nazaj,
dokler ne bodo trate cvetoče
in ne pride mesec maj.

Julijana

KAJ MI POMENI GLASBA ?

Glasba a-a-a-a (odmeva)!

Simfonična glasba, slaba glasba, instrumentalna glasba, vokalna glasba, baletna glasba, zabavna glasba, moderna glasba - BEAT !

To so glasbe in to je glasba (uvod). Moja pesem ni le moja pesem (namesto pesem beri glasba). Pravilo: moja glasba je glasba današnje mladine - glasba današnje mladine je "BEAT". Kaj mi pomeni glasba. Oh, glasba a-a-a-a (odmeva).

Veliko raje bi razpravljala o "svoji" glasbi na mladinskem plesu ali ob hrupnem gramofonu ali na koncertu Belih vran.

To vprašanje bi se lahko glasilo tudi: "Kaj ti pomeni življenje?", zakaj govorila bi o srečnem življenju, o življenju neke mladosti in velik pomen ima tu prav glasba. Saj je življenje kot glasba, mar ne!? Kaj, da življenje ni glasba, da je le ropot, ki gluši ušesa? Seveda dragi starši, učitelji, vsi ljudje! Tudi nam ste hoteli dedovati tako glasbo, a mladi, mi, smo jo "preoblekli". Sprejeli smo jo čisto prenovljeno - moderno. Zdaj vam je žal za svojo glasbo, nočete je prepoznati v novi preobleki. Zato jo toliko bolje poznamo mi, ljubimo svojo glasbo, vpletamo vanjo svoja čustva, ljubezen in strah, veselje in nezaupanje, vdanost v usodo in - protest.

Vedno pogosteje naša glasba kriči, roti, prosi in zavrača? Govori skozi naša usta in pritiska vam na ušesa. Ali je zato ne marate? Da jo marate? Seveda, naše življenje je v njej, za nas ste se pa borili. Toda zakaj se borite danes?! Vse bi se dalo urediti brez ubijanja, mučenja in stradanja. Še vedno ne razumete, da bi se dalo? Mladina razume.

Zato vidite, dragi starši, učitelji, vsi ljudje, je naša glasba tako "zastrahujoča". Z njo bi radi pregnali zlo s sveta in, če bi ga enkrat res, bi postala naša glasba spet lepa za vaša ušesa.

(Zvonilo je) - Glasba a-a-a-a (odmeva)

To sem hotela povedati. Ne vem, če ste znali razbrati iz tega, kaj mi glasba pomeni?

Jana Simončič
III.c

ZGODBA MLADOSTNE LJUBEZNI

Obiskovala sta isto šolo. Christian je bil molčeč, večkrat zaprt sam vase, z očmi, ki so blodile po svetu okrog njega, ki so vsekozi iskale ljubezni. Vedno si je želel, da bi srečal dekle svojih sanj, dekle, ki bi mu vračalo resnično ljubezen. Mnogokrat je bil razočaran nad svetom, nad to lažjo, ki jo je srečaval ob vsakem koraku. In nekega dne je zagledal deklico, ki bi ga lahko potognila iz vsakdanjega sveta trpljenja in ga pripeljala do njune skupne zvezde. Bila je Marija, živahna, lepa deklica z ljubkim pogledom ter kratkimi, čudovitimi lasmi, ki so ji dajali še posebno lepoto. Christian je spoznal, da njenega lika ne more več pozabiti, niti v sanjah. Odtlej naprej si je vedno želel, da bi jo znova srečal. Čakal je ob vratih in vedno, kadar je šla mimo, je s pogledom še dolgo zrl za njo. Spoznala je tudi ona, da nekdo vedno strmi vanjo. Včasih se mu je tudi poredno nasmehnila s svojim hudomušnim nasmehom, ki je izdajal mladostno vihravost ter življensko radost. Vsak njen pogled ter prešerni smeh se je Christianu globoko vrezal prav v srce in želel si je le, da bi bil lahko z njo vedno in povsod.

Za Christiana je bil usoden ples, ki so ga za novo leto prirejali dijaki sami. Ples z njo je bil zanj enkratno doživetje. Čutil je njeno bližino, njen topli pogled. Vse se mu je zdelo kot v sanjah. Hotel ji je zaupati že takrat, da jo ljubi, da je ona dekle njegovega srca. Toda upal je, da se bosta odslej še večkrat srečala in da pač pridejo še lepši trenutki, v katerih bo ona spoznala, kaj čuti do nje. Odtlej jo je večkrat spremljal domov, toda nikdar si ni upal z njo dogovoriti za sestanek, ker se je bal, da bi ona odklonila, ter da bi se mu te sanje razpršile v nič. Toda Marija kmalu zanj ni več kazala posebnega zanimanja in čutil je, da se v njegovi bližini ne počuti najlepše. Hotel je, da bi ga ona spoznala, spoznala njegovo ljubezen. Zato je kljub svoji notranji bolečini sklenil, da jo nekaj časa ne bo hotel videti, da bi tako ugotovil, če ji je res kaj zanj. V tem kratkem času pa se je zgodilo še marsikaj, kar je Christianu zatem povzročalo še večjo bolečino. Prav v tem času pa je prejel pismo, v katerem mu je neko dekle zatrjevalo, da je vanj zaljubljeno, da naj vendar sliši klicanje njene ljubezni. Toda Christianovo srce je bilo že za Marijo. Malo za šalo, toda bolj iz [illegible], je deklico odpisal v istem tonu, čeprav je lagal sam sebi. Znova je hrepenel po Mariji in hotel

se je z njo znova srečati. Privolila je na sestanek in Christian je upal, da bo z njo preživel lep popoldan. Toda vse se ni končalo tako, kot je Christian mislil. Gledal je urnik za naslednji dan in iz zvezka mu je padel na tla papir. Marija ga je pobrala in videla, da je pismo. Z očmi ga je hitro pregledala ter z razočaranim pogledom ošvrknila Christiana in dejala, da mora iti domov. Christianu se je zdelo, da se je porušil ves svet. Toda vendarle je še upal, da bo Marija njegova, samo njegova in da bosta nekoč srečna.

Znova se je srečal z Marijo. Do njega je bila popolnoma hladna. Hotel ji je vse razložiti, toda zato takrat ni našel dovolj moči. In vendar jo je drugič prosil, naj mu oprosti, da odslej na svetu obstajata samo onadva, ter da naj mu oprosti ta ovinek s poti. Toda Marija mu je dejala, da mu nič ne verjame. Rekla je, da laže, da ne verjame vsakemu, ki bi se želel z njo le zabavati. Ampak vseeno se je odtlej rada sestajala z njim. Vsako ponovno srečanje pa je Christianu zapuščalo novo, še globje raze v že tako razoranem srcu. Pri vsakem srečanju ji je zatrjeval, da jo ima resnično rad, toda Marija ga je s svojim neprizadetim smehom vedno znova spravljala na rob obupa.

In nekega pomladnega večera, prav tako čudovitega kot takrat, ko sta nekoč v takem vzdušju doživljala srečne trenutke Romeo in Julija, jo je Christian vprašal, če kaj čuti do njega, če ga ima rada. Marija je molčala. Pogled je obrnila vstran in nazadnje dejala, da do njega ne čuti prav ničesar. Christiana so te besede zadele, kot da bi mu smrtonosna puščica predrla srce. Porušil se mu je že tako rahlo sezidan grad v oblakih. V medli svetlobi uličnih svetilke so se v njegovih očeh zaleskotale solze, resnična žalost, ki so mu jo povzročile Marijine neprizadete besede. Toda še vedno je upal, da med njima ni še vse končano. Tudi Marija sama mu je še dala rahlo upanje s tem, ko je dejala, da se morebiti kaj še lahko popravi. Na naslednjem srečanju se je v Christianu zopet poredilo upanje, da jo bo še pridobil zase. Znova je spoznal, da bi mu le Marija lahko vračala ljubezen. Čutil je to, ko sta bila v objemu pod temno senco starih dreves in zavedal se je, da iz tega ljubezenskega kroga ni rešitve.

Christiana je zopet prevzelo veselje, ko se mu je Marija privila v objem. Z rahlim poljubom na njeno nežno lice je tudi v njej vzbudil porajajoče mladostno ljubezen in z vzdihom sreče je naslonila

glavo na njegove prsi. Prvič sta oba občutila resnično srečo in pred njima je vstalo novo življenje - srečno samo za njiju.

Crystal Man

MIR IN LJUBEZEN

Bratje! Mi, ki smo dar življenja,
bojujmo se bratje do konca trpljenja!
Bojujmo se proti tistim,
ki sovražijo mir in ljubezen.
Mir in ljubezen - to je življenje!
Da, kdor nima kruha in lepote, še gre,
a tisti, ki nima miru in ljubezni - umre.
Zato se zbratimo tudi z vami, črni ljudje,
združimo kruh, lepoto, mir in ljubezen
in z naših otrok bo zginila bolezen.

Leda I.č

OBUP

Žalosten sem in potrt,
pogled na svet mi je zastrt,
solza mi moči oko,
pogled si zastiram z roko.
Sem brez prihodnjosti vrenja
in v meni ni mladosti kipenja,
se misel na smrt mi obuja,
mi radost življenja je tuja.
Se v glavi mi misel prepleta,
rad bi od nekoga nasveta
ali končati trpljenje
ali začeti življenje.

Sokol

ANALIJA IN NOVI SVET

Ljubila sem red in disciplino. Tudi poštenost in iskrenost sta bila moja ideala, toda najbolj sem spoštovala dostojne in moralne ljudi. Vse te lastnosti morajo imeti moji učenci iz mojega razreda. Njihov cilj morajo biti knjige in šola. To je razumljivo, saj človek hodi v šolo zato, da se uči in trudi za svoje ocene in znanje. Ne razumem, zakaj naj bi poten hodili na plese, pohajkovali po ulicah in dajali prednost svojim užitkom? To niti ne bi bilo pošteno! Odgovorni bi bili sebi in ljubečim staršem, ki zanje skrbijo in se trudijo.

Ne smem pomisliti, kako sem se morala jaz boriti za svoj kruh, delala sem, ne, garala sem, da sem danes to, kar sem. Vendar da bi kdaj sploh pomislila na to, kar dela danes današnja mladina? Dekle iz mojega razreda, ki ima grozno "prepleskan" obraz in strašno kratko krilo, (v mislih sem si jo že zapisala, da letos ne bo izdelala razreda!) sem zadnjič videla na ulici. Z nekim dolgolascem, očitno huliganom, sta se na ulici POLJUBILA! Moj Bog! Mislila sem, da bom omedlela ob takem pohujšanju. Prijela sem se za steber in v naglici pogoltnila nekaj pomirjevalnih tablet, da se pomirim. Kaj takega se mi še ni zgodilo, od kar učim. In ta frklja je celo iz mojega razreda. Sedemnajstletnica! Kak zločin, kako pohujšanje! In to sredi ulice! Če se spomnim svojih oboževalcev (ki pa jih tudi ni bilo malo!), ki so me samo od daleč spoštljivo gledali, a jaz sem hodila mogočno in vzvišeno mimo njih. Da bi se s kom poljubila? Ne, ne - o tem raje ne premišljam. Hotela sem obdržati svojo čast in spoštovanje. Ne pa ta frklja, kako jo že kličejo? Menda Žuży (že ime je čisto huligansko!) Koj naslednji dan sem šla do ravnatelja in mu vse povedala. Zahtevala sem takojšno izključitev iz šole. Jaz ne bom več trpela takega pohujšanja na šoli. Danes ona, a jutri drugi in prišel bo čas, ko se bodo šli (kar težko mi gre ta beseda z jezika) ljubezen pred našimi očmi. Ko je ravnatelj na mojo zahtevo sklical profesorski zbor, sem vse to razložila svojim kolegom. Toda med razlago me zmoti neka mlada profesorica, ko pravi, da je bilo to nekaj čisto normalnega. Nisem mogla verjeti, da sem prav slišala. Postala sem rdeča in zabolelo me je srce: celo moje kolege je zadelo pohujšanje. Le kam plovemo? V prepad? Sesedla sem se. Ostala sem brez besed z odprtimi usti. Sklenila sem, da bom že jutri dala ostavko.

Katka

ČEMU SE PRAVI ŽIVLJENJE .....

Bog: izhod v iskanje
Mučenje: priznanje nedolžnega
Jok: izpoved krivega
Šepet: besede umirajočega

Prižge se luč!
v teme sreča ne zna
iskati - povedati.

Lobanje: okrasi ljudi
Moč: splet lic v kamenju
Smeh: skrivanje žalosti
Molk: bolečina resnice

Trenutek svetlobe -
plevel je posejan
za srečo! -
ki se ji pravi:
ŽIVLJENJE BREZ SANJ.

Milena

ŠTUDENT SEM POSTAL

Pišem kot vaš bivši spomin ali pa kologa, saj je vseeno - vendar ne poročila o akademiji, kamor usmerjate korak. To se mi upira. Sicer pa v zgradbi Pedagoške akademije, njenih oddelkih in podobnih rečeh vam lahko razlože profesorji. Odločili se tako ne boste sami (štipendije, profesorji, ocene, znanci, prihodnost ....), razen če ste trmasti in čutite res veselje za učitelja - to ni le poklic!

No, rad bi opisal le svoje prve vtise o novi višji šoli. Niso ravno blesteči. Naj sploh pišem? Da, zakaj ne ..... Nekoč je nekdo dejal: "Le v umetnosti se človek resnično izpove". Kolega pa mi je rekel: "Veš, le kadar si pijan, govoriš resnico." Marsikdaj je to res, marsikdaj si upaš pogledati v betonsko resnico res šole, ko ti da

alkohol poguma. Saj ne bom razlagal boemskega življenja, ne umetnosti. Torej!

Trezno naj opišem tiste prve korake. Kritičen bom, zelo; čeprav je potekel že drugi mesec, so prve slike še vse žive. A odkritost je lastnost mladih. Poglejmo si v oči!

Vstopili smo v hladno sivo vežo Pedagoške akademije na Starem trgu. "Razredni pouk? Izvolite na Krekov trg". "Kje je to?" "Biotehnična fakulteta".

"O zdravo, ti tudi tu?" (zmeni obrazi) Posedemo po klopeh. Pride sivolas možic v sosednjo predavalnico. Vljudno nas povabi na selitev.

Sedaj ne bomo več razred (klas). Smo novopečeni študenti, prvi letnik, naš oddelek ... Kaj smo, že? Raz. p. I.

Ne glejte tako s hudimi očmi, saj ne lažem, pa tudi čez državo ne "šimfam", (kakor se pravi), da bi me zato obesili .... Postranni me bodo že gledali - nekateri. O.K. Sprijaznimo se z resničnostjo. "Ti nesrečna duša, ti nemirni duh! Še zdaj ne miruješ!" Ne, ne vzdihuj tako glasno, srce me boli.

"Tovariši in tovarišice, nismo vas obvestili, a danes imate predavanje psihologije na Prulah". "Kje je to?" "Kar čez luknjo (tunel pod Gradom). Predavanje smo pisali kar v bloke in na kolenih. Res neudobno, posebno za tiste, ki nimajo dosti plenkarske prakse. Prvi dan tri ure didaktike na kolenu - dober tek!

Drugi dan pouka ... Predstavijo nam predavatelje - najboljši res Inženir. Računam: to je 4 leta, oziroma dve leti ima več izobrazbe kot jaz ... Spet tovariš profesor. Obrne se in razočaran pogled bruca se ustavi na ..... hlačah. Stoli niso vedno čisti, kaj hočemo. A kako zviška gledajo vsi. Pajaci.

Kmalu se imamo čast seznaniti z velikim JAZOM naše akademije. Ta dokter je O.K. Ni kaj reči; Takih predavanj o obliki nismo imeli v vsej srednje šoli. Sicer pa so njegove ure (pisanje na kolenih) zelo zanimive, gotove bodo tudi izpiti.

In nato spet profesor - spet profesorica ... Mi pa sedimo kot neni telički: ne bev, ne mev. Samo oči in ušesa. Misli pa ....

Stožilo se mi je po naših sošolcih. Kako prijeten kolektiv smo bili... bili in nikoli več. Nasvet ob ten (kaj hočeš, učiteljska žilica pridiganja o vzgojnih naukih že deluje): uživajte! Dolgost življenja našega je kratka.

No, pa tudi jaz številka dve smo kmalu spoznali. Jaz bi vse dal za nas. A - jaz - tako je in nič drugače.

Prometna vzgoja - zelo zanimivo, obravnavamo vožnjo, alkoholizem ... Upal bi si iti kar na teoretično vožnjo. A vožnje na izpitih še nismo " vzeli". To je višje poglavje. Na uho: tudi praktično se izobražujemo.

Profesor je imel mucko - tokrat je bolj slabo startal. Zadaj so spali. A to mi bilo najhuje. Neka dekle je poklicala pred tablo, da je računala .. O joj. Sedaj nekateri raje dremljejo doma ali pa v kavarni.

Študent biti je pač težko. Da ne bom enostranski - niso le profesorji dokterji in .... bodli v oči. Tudi študenti - slabi, to je nekdanji slabi dijaki. Največ jih je tu. Za kruhkom? Razočaran ..... Mar mislijo, da bodo res na razrednem najlažje zlezli skozi in prišli do kruhka?!

Oh, joj!

Naša prosveta, naša kultura! Kdor nima veselja do otrok, do malih, naj gre kamorkoli drugam, le v šolstvo ne. Pa čeprav na FAK, tudi tam životarijo zabušanti in dovolj je "pavzerjev". A fantje, pazite, da vas domovina ne pokliče v takih počitnicah na vojsko.

Še enkrat: v imenu otrok in bodočih mamic in mater naše generacije "nermar, ko je najvišji dan, izmeri daljo in nebesno stran!!!"

Brez zamere, saj ne poznate.

P.s.: Če imate še kakšna vprašanja o Pedagoški akademiji, jih pošljite uredništvu Mladike, skušal vam bom odgovoriti - tudi ustno, če želite.

Bill

D i j a k i!

Ker se zelo pogosto sliši, da ta in oni profesor javno ocenjuje, smo pripravili anketo o javnem ocenjevanju. Zanimalo nas je, kaj dijaki mislijo o tem. Anketirali smo 40 dijakov in ugotovili, da po njihovem mnenju 33 od 35 profesorjev javno ocenjuje. Večina dijakov si predstavlja, da je javno ocenjevanje to, če profesor pove oceno.

Pa poglejmo rezultate:

I. Kaj razumeš pod besedama "javno ocenjevanje?"

- 23 dijakov je odgovorilo, da je to skupno ocenjevanje, kjer dijaki sodelujejo s profesorjem,
- 10 dijakov je odgovorilo, da profesor pove oceno, dijaki pa imajo možnost in dolžnost povedati svoje mnenje,
- 6 dijakov je odgovorilo, da profesor pove, koliko je dijak zaslužil,
- 1 dijak je odgovoril, da dijaki povedo oceno in jo utemeljijo, profesor pa pove svoje mnenje.

II. Kaj misliš, da tako ocenjevanje nudi profesorju in dijaku?

- 12 dijakov je odgovorilo, da lažje in bolj realno ocenjevanje,
- 8 dijakov je odgovorilo, da dijaki zvedo za ocene, vzpostavijo pa se boljši odnosi med profesorji in dijaki,
- 5 dijakov je odgovorilo, da profesor spozna kriterij dijakov,
- 3 dijaki so odgovorili, da je to vaja za bodoče delo ,
- 3 dijaki so odgovorili, da nudi tako ocenjevanje boljše razumevanje med profesorji in dijaki,
- 1 dijak je odgovoril, dobimajo dijaki večjo voljo do učenja,
- 1 dijak je odgovoril, da nudi dijakom tako ocenjevanje potuho, profesorjeva avtoriteta pa pada,
- 1 dijak je odgovoril, da so dijaki bolj pozorni med spraševanjem,
- 6 odgovorov ne ustreza temu vprašanju.

III. Se ti zdi, da so dijaki dovolj nepristranski pri takem ocenjevanju?

- 15 dijakov je odgovorilo z DA
- 12 dijakov je odgovorilo z NE
- 13 dijakov je odgovorilo z DA in NE

Objavljamo še nekaj najbolj zanimivih odgovorov:

I. Pod besedo javno ocenjevanje si predstavljam skupno ocenjevanje profesorjev in dijakov. Skupno mislim v tem smislu, da profesor obrazloži oceno vsakega dijaka, da mu pove, čemu je dobil oceno n.pr. 2 - zato, ker ni povedal bistvenega, ko pa bo znal tudi to, lahko pričakuje boljšo oceno in ne kot dela večina profesorjev, da vpraša: "Kaj mislite, koliko naj mu damo?" In ko razred pove, reče: "Sicer, saj ni važno,

vašega mnenja itak ne bom upošteval." Strinjam se, da dijaki niso vedno najbolj objektivni.

- Pod besedama javno ocenjevanje razumem to, da profesor pove oceno.

II.

- Nekaterim dijakom nudi tako ocenjevanje potuho, ker se zavedajo, da se bodo učenci potegnili za njih, profesorji pa se po mojem tega branijo, ker se bojijo, da bodo s tem izgubili nekoliko avtoritete.
- Profesor lahko pri takem načinu ocenjevanja smov še bolj utrdi, dijaka pa tako ocenjevanje navaja na objektivnost ... Odločno sem proti mnenju, da profesorjeva avtoriteta z javnim ocenjevanjem upada, kvečjemu še bolj naraste.
- Posebno na naši šoli bi bilo koristno, da bi se uvedlo javno ocenjevanje, ker nas bo večina učiteljev in bi se naučili primerjati znanje z oceno.

III.

- Na žalost je prav ta nepristranost, ki jo najdemo pri večini, pogostokrat vzrok, da o javnem ocenjevanju v celoti ne moremo govoriti. Ne bomo mogli toliko časa, dokler mi mladi ne bomo toliko zreli, da bomo ocenjevali le znanje in ne bomo mislili, da je to javna licitacija.

Dijaki so hoteli z anketo ugotoviti, kateri profesorji na naši gimnaziji ocenjujejo javno. Analiza vseh štirih vprašanj anketnega vprašalnika je pokazala nekaj popolnoma nepričakovanega. Večina anketiranih dijakov sploh ne ve, kaj je javno ocenjevanje. Zaradi tega je popolnoma razumljivo, da odgovori na IV. vprašanje: Kateri profesorji v tvojem razredu ocenjujejo javno, sploh ne ustrezajo stvarnosti. Najprej je torej potrebno razčistiti kaj sploh je javno ocenjevanje.

I. V pravilniku o ocenjevanju učencev v osnovnih in srednjih šolah je o ocenjevanju napisano naslednje: "Ocenjevanje temelji na načelu javnosti, kar pomeni, da moraučitelj učencu povedati, koliko njegovo znanje zadošča zahtevam, ki jih postavlja šola."
Ob upoštevanju tega, bi bili odgovori na IV. vprašanje anketnega vprašalnika verjetno precej drugačni.

II. Interpretacija rezultatov ankete ni upoštevala, da vsi profesorji ne poučujejo v vseh razredih, pa tudi tega ne, da nekateri profesorji poučujejo samo v štirih ali petih razredih in je torej razumljivo, da niso mogli dobiti maksimalnega števila glasov.

Prof. Jelenčeva

RAZMIŠLJANJE

Plenum mladinske konference, čeprav z veliko zamudo, je končno za nami. Slišali smo vrsto poročil, sklepov, le diskusij (čudno!) ni bilo. Vse je kazalo na lepo in uspešno delo krožkov, komisij - vse je kazalo na veliko aktivnost in požrtvovalnost dijakov. Pa je to res? Kajti, še vedno je glavni problem, ki se pojavlja, velika neaktivnost dijakov; ni dovolj, da delajo samo člani predsedstva - sodelovati mora sleherni član organizacije. Največkrat se zgodi, da razredni kolektivi izvolijo za predsednika razredne skupnosti ali za predstavnika predsedstva ZM dijaka, ki se mu hočejo maščevati; na razrednih sestankih mislijo samo na to, kako bi mu ponagajali in ga ignorirali. Toda, ali se vsi tisti, ki to počnejo, zavedajo, da s tem dijaka onemogočijo in mu vzamejo veselje do dela. Tako pridejo v odbor tudi nesposobni, neaktivni člani, ki se funkcij otepajo, zavedajoč se, da, ali ne bodo zmožni tega opraviti, ali delo sprejmejo, pa ga ne opravljajo, kot bi morali. Tako je tudi predsedstvo večkrat sestavljeno kot konglomerat - toda zavedajmo se, da taka organizacija ne more uspevati. In kje je vzrok za tako pasivnost? Morda je glavni vzrok prezaposlenost: res ni biti lahko vozač, ki dan za dnem pri prihaja domov zvečer, uči pa se, kjer se more in utegne. Saj bo moral vsako "prešpricano" uro nadomestiti, če ne sedaj, pa pozneje. Toda pomislimo tudi na to, da bo večina izmed nas pedagogov, zamislimo se nad tem in vprašajmo sami sebe, kako bomo znali ustvariti kolektiv v razredu, kako bomo dijake navdušili za delo v krožkih in mladinski organizaciji, če sami ne delamo ničesar.

Novi odbor predsedstva ZM je že imel svoje prve sestanke, kjer smo si člani porazdelili funkcije in se formirali v komisije (komisija za krožke, mladinske ure, proslave - zabave, obveščanje - za povezavo med razredi in predsedstvom in komisija za disciplino in red na šoli).

- Komisija za krožke bo skrbela, da bodo le-ti potekali v redu, da njihovo delo ne bo le "muha enodnevnica", pomagala bo pri ustanovitvi likovnega in lutkovnega krožka.

- Naloga komisije za mladinske ure je, da skrbi, da potekajo le-te po programu, pomaga razredu pri izbiri predavatelja, obenem pa je njena naloga, da se udeležuje (od časa do časa) razrednih ur v posameznih razredih.

- Komisija za obveščanje bo pripravila (takoj, ko bo to mogoče) zabavno - informativne oddaje po zvočniku. Oddaje bodo vsak torek in petek med glavnim odmorom. Ob torkih bomo med glasbo seznanili dijake z delom Zveze mladine in Dijaške skupnosti ter delom krožkov na šoli; petkove oddaje pa bodo obveščale dijake o aktualnih dogodkih doma in v svetu - o zanimivih prireditvah - od športa do filmskih predstav.

- Komisija za red (inšpekcijska skupina) bo skrbela za red na šoli - skrbela bo, da dijaki ne bodo hodili v učilnice v čevljih, kajti velika večina to še vedno dela - da bodo vrata omar na hodnikih vedno zaprta; skratka, - skrbela bo za red. Ta komisija bo lahko dijaka ali pa razred kaznovala z denarno kaznijo, ki ne bo večja od 1,- ND.

Zdi se mi, da bi bilo dobro, da bi se vsak izmed nas zamislil nad tem, da je preureditev šole stala 150 miljonov. Že ta podatek nam zgovorno priča o tem, kakšna sredstva so bila vložena v to, da se bomo mi in vsi tisti, ki bodo sledili nam, lahko vzgajali v čimbolje urejenih učilnicah s pomočjo najmodernejših učil. Ni sicer moj namen, da bom vest, ne svoja, ne tvoja, le rekla bi vam rad, naj vsak izmed nas pomisli: koliko truda, koliko kapljic znoja je potrebno, da dobimo tako vsoto, in nazadnje vas bi rada spomnila tudi na to, da je bilo vse to storjeno z denarjem, ki so ga prispevali naši starši. Zakaj ne bi imeli do te skupne lastnine takega odnosa, kot ga imamo do svojih lastnih stvari? Kajti kako bomo, če sami ne znamo, učili čez nekaj let druge o tem, kakšen odnos naj imajo do stvari, ki niso samo moje, tvoje ampak tudi NAŠE.

Ker je na šoli veliko problemov, s katerimi se srečujemo z dneva v dan, bo predsedstvo pripravilo posebne problemske konference, na katerih bomo obravnavali en sam problem. Zato bo ob koncu decembra problemska konferenca o "življenju v dijaških domovih", kasneje bo še konferenca o "pedagoški problematiki" o "javnem ocenjevanju" ....

Da, zopet to nesrečno javno ocenjevanje - sicer pa, dovolite mi, da napišem tudi nekaj o interpretaciji rezultatov ankete. Kajti zdi se mi, da je velika večina prisotnih na plenumu preslišala utemeljitev: zakaj objavljamo rezultate ("zato, da vidimo, kako različno dijaki pojmujejo javno ocenjevanje - zato da vidimo, koliko inačic obstaja o javnem ocenjevanju") Res je, priznamo napako, ki smo jo storili pri IV. točki (ki je sprožila val ogorčenja - morda povsem opravičeno) ko nismo poudarili tega, da vsi profesorji ne učijo v vseh razredih in je bilo tako njihovo število točk omejeno - vendar je bilo že iz I. točke razvidno, da si bodo števila točk zelo nasprotna (zaradi različnega pojmovanja dijakov, kaj je to javno ocenjevanje). Upam, da niso bili edini rezultati zaradi naše napake (ankete) vprašanja profesorjev: "Koliko točk si dobil pa ti?"; temveč tudi to, da se zamislimo (dijaki) nad ten, kaj je javno ocenjevanje in (profesorji) nad ten, zakaj govorimo dijaki toliko o javnem ocenjevanju, ko pa vi pravite, da nam poveste ocene. (Ali res?) Prepričana sem, da bo spet nekdo rekel: "Spet to javno ocenjevanje! Kaj ne bi raje mislili na učenje in naloge? Kako lahko sploh govorimo o samoupravljanju in podobnem, ko pa sami nismo sposobni (ali pa nočemo biti), da bi se samoupravljali?" in res - morda ima prav.

Vera

37.014.77
MLADIKA
MLADIKA : glasilo...
izposojni rok S14 dni
L30195 Knjižnica Gimnazije Ledina

GLASILO DIJAKOV GIMNAZIJE
PEDAGOŠKE SMERI — LJUBLJANA